

El Grand Magic Circus encara és gran

Durant els dies dos, tres, quatre i cinc de juliol, el Grand Magic Circus va animar la programació del Grec-84, a Barcelona, amb l'espectacle festiu «Bye Bye Show Biz».

Rafael MORENO

Els quasi 20 anys d'història d'aquesta companyia van íntimament units a la del seu director Jérôme Savary. Anomenada, en un primer moment, Grand Panic Circus, pels contactes que, aleshores, mantenia Savary amb Jodorowski i Arrabal, ambdós integrants del «moviment pànic», haurà d'esperar el cèlebre 68 per a fer-se amb el nom actual Grand Magic Circus. Els motius del canvi obeeixen, tant al desig d'evitar malentesos (el teatre pànic queda enrera), com a la importància que aquest grup dona, dins el teatre, al món de la màgia i del somni.

Serà a partir d'aquest moment que la companyia comença a produir les seves obres. D'aquestes, tres ja eren conegudes a Barcelona: *Història d'un soldat* (1983), *Melodies du Malheur* (1980) i *Les Grands Sentiments* (1967). D'altres, com *Zartan*, *Robinson Crusoe*, *Good Bye mister Freud* o *Les Mille et*

une Nuits, encara romanen inèdites a l'Estat espanyol.

Savary es nega a restar com un mite: «Fins ara hem escapat als teòrics, que amenaçaven de fossilitzar la imatge del Magic Circus.» Segons ell, enfront de les modes i la falta de creativitat, el Magic Circus ha mantingut una trajectòria fidel a ell mateix. Jérôme Savary, actor, autor i director de *Bye Bye Show Biz*, diu «fer un teatre clàssic». I és cert, si acceptem que, en els seus muntatges, utilitza tots els gèneres (circ, comèdia, il·lusionisme, mim, paròdia, *music-hall*...), apareguts i consagrats al llarg de la història de l'espectacle. En aquest sentit, deu tant a la *Comedia dell'arte* italiana, com a l'anomenat teatre de l'absurd.

Per a Maxime Lombard, actor i membre integrant de la companyia des del començament, «no hi ha tècniques particulars en el Magic Circus, sinó un univers particular: el de Jérôme Savary. Un univers a la

vegada cruel i poètic, còmic i melodramàtic». La novetat sorgeix exclusivament de l'encertada utilització i de la combinació de materials ja coneguts. Aquest és el classicisme o l'avantguarda de la companyia de Jérôme Savary.

Bye Bye Show Biz no és pura fantasia. La història d'uns artistes en atur se'ns apareix com el tema central de l'obra. A l'inici de l'espectacle, se'ns informa que, només a París, hi ha, actualment, uns deu mil artistes en atur. *Bye Bye Show Biz* desglossa la vida de cada un d'ells, de les seves il·lusions, els seus desenganys, i de com han arribat a aquesta situació, de què tampoc l'art no aconsegueix fugir.

Jérôme Savary presenta una visió crítica de l'espectacle des de «les formes teatrals de l'home de les cavernes, fins als nostres dies». Així, a través dels 26 quadres que componen l'obra, apareixerà, tot barrejat: Shakespeare, el moviment *punk*, el circ, el

mim, la *comédie française*, el teatre Kabuki, el món del cinema... La música, finalment, tancarà el cicle. Perquè *Bye Bye Show Biz*, estrenada mundialment al Carnestoltes de Venècia d'enguany, s'identifica amb la idea mateixa del carnaval, i té com a eix principal la «música com a harmonia i, en conseqüència, com a moviment».

No debades Savary es considera, a si mateix, com el «rei del moviment». És fàcil observar que «el desordre aparent del Circus reposa, en realitat, en una meticulositat obsessiva, maníaca en els detalls, i en un frenesí regit com una coreografia».

Amb aquest frenesí, el Gran Magic Circus se n'ha anat de Barcelona. La pròxima destinació és Palma de Mallorca. Després, hi haurà encara, pel cap baix, un any i mig de contractes. Estem segurs que, allà on sigui, continuarà omplint l'espai de nens sense joguines, i divertint, i divertint-se com ningú, amb l'ofici «més bell del món».